

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1311214945
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1311214945.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcu: A.. J. H., X.. XX.XX.XXXX, V. L. Y. XXX, Y., št. prísl. SR, zastúpeného advokátkou JUDr. Ruženou Bubenčíkovou, so sídlom Jána Hajdóczyho č. 106, Trnava, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo obrany SR, so sídlom Kutuzova 8, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vo výške 112.101 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 16. júla 2020, č.k. 15C/149/2011 - 463, takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáha zaplataenia náhrady škody vo výške 112.101 eur s príslušenstvom podľa zák. č. 514/2003 Z.z. a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Poukázal na to, že žalobca podanú žalobu odôvodnil tým, že u žalovaného bol v služobnom pomere ako profesionálny vojak Ozbrojených síl SR od 18.07.1976 do 30.04.2008. V období od 01.09.2006 vykonával funkciu pridelenca Úradu vojenského pridelenca R. K. Y. L. C. P. na podklade personálneho rozkazu ministra obrany SR Y.-XX B. G. XX.XX.XXXX, v ktorej mal zotrvať do 31.08.2009. V súvislosti s vykonávaním tejto funkcie bola v apríli 2008 vykonaná jeho bezpečnostná previerka, a to podľa § 18 ods. 2 zákona č. 215/2004 Z.z. Dňa 10.04.2008 Vojenské spravodajstvo - Vojenská spravodajská služba vydala pod značkou Č.p.: Y.-XXX/XXXX rozhodnutie, podľa ktorého touto bezpečnostnou previerkou zistila, že osobu žalobcu nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivú osobu, pretože vedome spolupracoval so zložkami bývalej Štátnej bezpečnosti (Vojenskej kontrarozvedky), a teda nespĺňa predpoklad na vznik oprávnenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami podľa § 10 ods. 1 písm. g) 215/2004 Z.z. Personálnym rozkazom riaditeľa Vojenskej spravodajskej služby Ministerstva obrany SR č. Y.-XXX B. XX.XX.XXXX bol žalobca dňom 17.04.2008 odvolaný z funkcie vojenského pridelenca Úradu vojenského pridelenca Slovenskej republiky v L. C. P. a dňom 18.04.2008 bol zaradený do zálohy pre prechodne nezaradených profesionálnych vojakov, s miestom výkonu štátnej služby Bratislava. Personálnym rozkazom ministra obrany SR č. Y.- XX B. G. XX.XX.XXXX minister obrany dňom 17.04.2008 ukončil vyslanie žalobcu na plnenie úloh mimo územia SR v L. C. P. a zmenil dňom 18.04.2008 miesto jeho výkonu štátnej služby z doterajšieho miesta výkonu štátnej služby L. C. P. do miesta výkonu štátnej služby Bratislava. Žalobca následne dňa 17.04.2008 požiadal o skončenie služobného pomeru profesionálneho vojaka dňom 30.04.2008 a jeho služobný pomer bol ukončený dňom 30.04.2008. Žalobca podal dňa 09.06.2008 na Najvyšší súd SR žalobu, ktorou sa domáhal

preskúmania zákonnosti rozhodnutia Vojenského spravodajstva - Vojenskej spravodajskej služby č. Y-XXX/XXXX B. G. XX.XX.XXXX. Rozsudkom Najvyššieho súdu SR 5Sž 52/2008 zo dňa 28.04.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17.06.2009, bolo rozhodnutie Vojenského spravodajstva - Vojenskej spravodajskej služby č. Y-XXX/XXXX B. G. XX.XX.XXXX zrušené a vec bola vrátená žalovanému na ďalšie konanie. Ministerstvo obrany SR, Vojenská spravodajská služba listom značky JSZ137-99/2009 zo dňa 05.08.2009 žalobcovi oznámilo, že výkon bezpečnostnej previerky na jeho osobu sa zastavuje podľa § 24 ods. 2 písm. d) v spojení s § 82 a 24 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z.z.. V súvislosti s výkonom funkcie viceprezidenta Únie vojnových veteránov SR žalobca požiadal o vykonanie previerky Národným bezpečnostným úradom. Národný bezpečnostný úrad vydal podľa § 26 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z.z., žalobcovi osvedčenie č. R.-J.-XXXX/XXXX-B. B. G. XX.XX.XXXX, podľa ktorého žalobca má právo oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami so stupňom utajenia: tajné. Týmto rozhodnutím sa podľa žalobcu preukázalo, že rozhodnutie Vojenského spravodajstva - Vojenskej spravodajskej služby Č.p.: Y-XXX/XXXX B. G. XX.XX.XXXX bolo nezákonné. Poukázal na to, že žalobca v konaní tvrdí, že v dôsledku nezákonného rozhodnutia Vojenského spravodajstva - Vojenskej spravodajskej služby Č.p.: Y-XXX/XXXX B. G. XX.XX.XXXX mu vznikla škoda vo výške 112.101 eur spočívajúca vo výške platu za obdobie plánovaného zotrvania vo funkcii vojenského pridelenca v období od 17.04.2008 do 31.08.2009. Listom zo dňa 22.02.2011 preto požiadal Ministerstvo obrany SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorý bol ministerstvu obrany doručený dňa 22.02.2011, pričom žalobcovi bolo listom zo dňa 11.09.2011 oznámené, že jeho nárok na náhradu škody uznáva len z časti, a to za časové obdobie od 17.04.2008 do skončenia služobného pomeru, t. j. do 30.04.2008.

3. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom zo dňa 14.10.2015, č.k. 15C/149/2011-258, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 71.485,00 eur s ročným úrokom z omeškania vo výške 9,50% odo dňa 05.09.2011 až do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a vo zvyšku žalobu zamietol, keď dospel k záveru, že žalobca splnil podmienku uplatnenia svojho nároku, nakoľko požiadal o predbežné prerokovanie nároku, avšak nesprávne v žalobe uplatnil rozdielnu výšku škody. Poukázal na nesprávny postup žalovaného, ktorý vykonanie previerky zastavil z dôvodu prepustenia žalobcu zo služobného pomeru, aj keď na vlastnú žiadosť z dôvodu, že nie je príslušný na jej vykonanie, ale mal na základe rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydať nové rozhodnutie, teda svojím konaním žalobcovi znemožnil právo sa spravodlivý proces a ukončenie jeho pôsobenia v zahraničí považoval za predčasné, pričom pri určení výšky škody ustálil predpokladanú dĺžku doby pôsobenia žalobcu v zahraničí (spravidla 3 roky) od 01.05.2008 do 31.08.2009 a stotožnil sa s výpočtom jej výšky so žalobcom.

4. Proti tomuto (v poradí prvému) rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie, v ktorom namietal absenciu základného predpokladu vzniku nároku na náhradu škody, ktorým je právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená a toto bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, ako aj chýbajúcu príčinnú súvislosť medzi vydaním zrušeného rozhodnutia o bezpečnostnej previerke žalobcu a zmenami v jeho služobnom pomere, keďže neexistuje žiadna priama súvislosť medzi ukončením služobného pomeru profesionálneho vojaka žalobcu a skutočnosťou, že žalobcovi nebolo vydané osvedčenie o bezpečnostnej spoľahlivosti.

5. Krajský súd v Bratislave na základe odvolania žalovaného uznesením zo dňa 28.09.2017, č.k. 8Co/368/2016-331 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení zrušujúceho uznesenia uložil prvoinstančnému súdu na základe skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním opätovne meritórne posúdi dôvodnosť podanej žaloby, i so zreteľom na posúdenie splnenia všetkých predpokladov vzniku nároku žalobcu za celé uplatnené obdobie, ktoré je predmetom tohto sporu, a po posúdení uvedených otázok, vrátane riadneho vyhodnotenia opodstatnenosti obrany žalovaného prednesenej v priebehu sporu vo veci opätovne rozhodnúť. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie nevysporiadal s tým, že za nezákonné rozhodnutie nemožno bez ďalšieho považovať každé rozhodnutie orgánu štátu, ktoré bolo súdom zrušené, a navyiac sa nevysporiadal s otázkou existencie príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím Č.p.: VSS - XXX/XXXX B. G. XX.XX.XXXX a vznikom škody na strane žalobcu spočívajúcej v ušlom zárobku napriek tomu, že žalobca ešte pred zrušením predmetného rozhodnutia sám požiadal o skončenie služobného pomeru bez uvedenia dôvodu ku dňu 30.04.2008, pričom nebolo bezpečne preukázané, že by bol žalobca v prípade rozhodnutia o jeho bezpečnostnej spoľahlivosti, dosiahol vyšší zárobok počas celého obdobia, za ktoré mu mala škoda vzniknúť.

6. Po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom na ďalšie konanie súd prvej inštancie opätovne posúdil dôvodnosť podanej žaloby a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Na skutkový stav veci, ako bol zhrnutý vyššie a nebol ani medzi stranami sporný, aplikoval najmä ustanovenia § 1 písm. a), § 2 písm. a) a b), § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. c), § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a § 1 ods. 1, 2, 3 a § 4 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov Ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Poukázal na to, že vzhľadom na vyslovené záväzné právne názory odvolacieho súdu sa predovšetkým musel vysporiadať s otázkou pasívnej legitímácie žalobcu vznesenou v obrane žalovaného. Na pojednávaní dňa 16.07.2020 poučil strany sporu v zmysle § 382 C.s.p., že bude skúmať pasívnu legitímáciu žalovaného v konaní s poukazom na ust. § 1 ods. 1 písm. a/, § 2 písm. a, b/, § 3 ods. 1 písm. a/, § 4 ods. 1 písm. c/, § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a ust. § 1 ods. 1, 2, 3 zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov Ozbrojených síl SR a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Právna zástupkyňa žalobcu zotrvala na tom, že žalobca podľa jej názoru správne označil žalovanú stranu, vojenské spravodajstvo patrí pod žalovaného, a preto by nebolo správne žalovať rovno vojenské spravodajstvo a zároveň zotrvala na právnej kvalifikácii žalobného návrhu tak, že žalobný nárok si uplatňuje v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť, nakoľko žalovaný voči žalobcovi nevystupoval ako orgán verejnej moci pri výkone verejnej moci, ale ako zamestnávateľ voči svojmu zamestnancovi a žalobca si tak svoj nárok po právnej stránke neuplatnil správne a namietol svoju pasívnu legitímáciu v tomto spore. Poukázal tiež na absenciu príčinnej súvislosti, pretože sa vyžaduje, aby medzi príčinou, ktorou je tvrdené nezákonné rozhodnutie a následkom ktorým je vznik škody bol priamy a bezprostredný vzťah. Vzhľadom na zotrvanie na právnej kvalifikácii žalobcom potom dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť a túto zamietol ako nedôvodnú. Zdôraznil, že podľa citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. ide o prípad objektívnej zodpovednosti štátu za škodu za súčasného splnenia troch podmienok, ktorými sú existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, nezákonné rozhodnutie resp. nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom. Inštitút zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone moci je v podmienkach Slovenskej republiky upravený v osobitnom právnom predpise, a to v zákone č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Z koncepcie zákona okrem iného vyplýva, že subjektom zodpovednosti môže byť okrem iných aj štát, a to v tom prípade, ak škoda bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Ide o tzv. absolútnu objektívnu zodpovednosť, t.j. zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie a bez možnosti liberácie. Aby súd mohol vyvodiť záver o tom, že v danom prípade existuje zodpovednosť štátu za škodu, musí byť okrem existencie predpokladov na vznik škody (nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi) splnená podmienka, že sa jedná o škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Rozhodovacia prax súdov chápe verejnú moc ako moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo alebo sprostredkované. Subjekt, o ktorého právach a povinnostiach rozhoduje orgán verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom a obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu, voči ktorému rozhodnutie smeruje. Verejnú moc vykonáva štát predovšetkým prostredníctvom orgánov zákonodarnej, výkonnej a súdnej moci. V tomto smere dospel k záveru, že treba prisvedčiť právnenému názoru žalovaného, že o výkon verejnej moci nepôjde v prípadoch, keď štát vystupuje ako zamestnávateľ a vtedy teda prichádza do úvahy len všeobecná zodpovednosť spôsobená porušením právnej povinnosti. Uvedené vyplýva z ustanovenia § 1 zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov Ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého predmetom zákona je úprava právnych vzťahov pri vykonávaní štátnej služby profesionálnych vojakov (ods. 1), na právne vzťahy profesionálneho vojaka pri vykonávaní štátnej služby sa Zákonník práce vzťahuje len vtedy, ak to ustanovuje tento zákon (ods. 2), právne vzťahy profesionálneho vojaka pri vykonávaní štátnej služby sa vzťahujú profesionálneho vojaka k Slovenskej republike (ods. 3). Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 veta prvá citovaného zákona Ministerstvo obrany SR na účely tohto zákona je hlavným služobným úradom pre štátnu službu profesionálnych vojakov. V tomto smere teda právny vzťah medzi stranami sporu má charakter štátnozamestnaneckého pomeru, a preto za škodu spôsobenú v týchto vzťahoch zodpovedá služobný úrad podľa všeobecných predpisov a v prípadoch, kde orgán verejnej moci vystupuje ako zamestnávateľ, je daná jeho pracovnoprávna zodpovednosť podľa Zákonníka práce. Zákon o štátnej službe profesionálnych vojakov Ozbrojených síl v ustanovení okrem iného odkazuje na primerané použitie ustanovení Zákonníka práce v oblasti všeobecnej zodpovednosti zamestnávateľa za škodu (§ 190 až 194 Zákonníka práce). Na druhej strane, predmetom právnej úpravy zákona č. 514/2003 Z.z. nie je zodpovednosť za škodu vzniknutú z

pracovnoprávných, resp. služobno-právnych vzťahov, ale zodpovednosť za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.). Pretože ide o úpravu zodpovednostných vzťahov, ktorých základom je chybné rozhodnutie alebo postup pri výkone suverénnej verejnej (štátnej) moci, pre uplatňovanie ktorých je charakteristický vzťah nadriadenosti a podriadenosti zúčastnených subjektov týchto právnych vzťahov, je vylúčené postupovať podľa zák. č. 514/2003 Z.z. pri posudzovaní zodpovednosti vyplývajúcej z individuálnych pracovnoprávných (služobno-právnych) vzťahov charakterizovaných vzájomnou rovnosťou ich účastníkov. O výkon verejnej moci nejde v prípade, kde štát vystupuje v pozícii zamestnávateľa a kde teda ide o pracovnoprávnu, resp. služobno-právnu zodpovednosť. Konštatoval, že príslušné orgány ministerstva obrany nevykonávali voči žalobcovi verejnú moc, a preto nezaložili nárok žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a teda žalovaný Slovenská republika zastúpená Ministerstvom obrany SR nie je v tomto konaní pasívne vecne legitimovaný. Zopakoval, že v danom prípade Ministerstvo obrany Slovenskej republiky (minister obrany Slovenskej republiky) nevystupovalo v pozícii vykonávateľa zvrchovanej štátnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do jeho pôsobnosti podľa zákona č. 575/2001 Z.z., ale konalo v pozícii služobného úradu ("zamestnávateľa") podľa § 4 zákona č. 346/2005 Z.z. a žalobca vystupoval ako profesionálny vojak ("zamestnanec štátu") v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z., ktorý štátnu službu vykonáva v služobnom pomere, ktorý sa zakladá k štátu (rozsudky Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co/182/2011, sp. zn. 6Co/80/2017, 9CoCpr/10/2018). Na základe uvedeného uzavrel, že v konaní nebol preukázaný základný predpoklad vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím štátu, resp. nesprávnym úradným postupom, nakoľko rozhodovanie vo veciach služobného pomeru profesionálneho vojaka nie je výkonom verejnej moci orgánom verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z., čo v plnej miere vylučuje možnosť jeho aplikácie (§ 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z.). Vzhľadom na vyššie uvedené vykonanie ďalších dôkazov nepripustil nielen z dôvodu hospodárnosti konania, ale ich vykonanie by bolo právne bez významu vzhľadom na uplatnený a právne zdôvodnený nárok žalobcu v tomto spore. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., avšak žalovanému náhradu trov nepriznal, nakoľko mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a podanej žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, rozsudok je prekvapivý, zmätočný a nedostatočne odôvodnený, pričom prvoinštančný súd porušil povinnosť podľa § 391 ods. 2 C.s.p. Poukázal na to, že súd na pojednávaní dňa 16.07.2020 poučil strany sporu v zmysle § 382 C.s.p., že bude skúmať pasívnu legitimitáciu žalovaného v konaní podľa zákona č. 346/2005 Z.z. s poukazom na zákon č. 514/2003 Z.z. a s poukazom na zákon č. 346/2005 Z.z., avšak uvedený postup súdu nebol v súlade so zákonom, nakoľko ustanovenie § 382 C.s.p. sa vzťahuje na konanie na odvolacom súde. V bode 25 rozsudku pritom súd jednoducho uvádza, že vzhľadom na zotrvanie na právnej kvalifikácii, žalobu zamietla ako nedôvodnú, avšak v čom spočíva nedôvodnosť žaloby sa z rozsudku zistiť nedá. V ďalšom súd uvádza, že pri zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. musí byť splnená podmienka, že ide o škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, pričom v bode 29 rozsudku vysvetľuje, že o výkon verejnej moci nepôjde v prípade, keď štát vystupuje ako zamestnávateľ, vtedy prichádza do úvahy len všeobecná zodpovednosť spôsobená porušením právnej povinnosti, pričom právny vzťah medzi stranami sporu má charakter štátno-zamestnaneckého pomeru, a preto za škodu spôsobenú v týchto vzťahoch zodpovedá služobný úrad podľa všeobecných predpisov a v prípade, kde orgán verejnej moci vystupuje ako zamestnávateľ, je daná jeho pracovno-právna zodpovednosť podľa Zákonníka práce. Až v bode 30 odôvodnenia rozsudku je uvedený dôvod zamietnutia žaloby, ktorým je, že príslušné orgány Ministerstva obrany nevykonávali voči žalobcovi verejnú moc, a preto nezaložili nárok žalobcu na náhradu škody podľa zákona 514/2003 Z.z., a teda žalovaný SR zastúpený Ministerstvom obrany SR nie je v konaní pasívne vecne legitimovaný. Ktoré príslušné orgány ministerstva obrany nevykonávali voči nemu verejnú moc sa však z rozsudku zistiť nedá. Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že Ministerstvo obrany nevystupovalo v pozícii vykonávateľa štátnej moci, ktorá patrí do jeho pôsobnosti podľa zákona 575/2001 Z.z., ale konalo v pozícii služobného úradu (zamestnávateľa) a rozhodovanie vo veciach služobného pomeru profesionálneho vojaka nie je výkonom verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z., avšak z odôvodnenia rozsudku je nezistiteľné, či žaloba bola zamietnutá z dôvodu, že na strane žalovaného mal byť iný subjekt (bod 30 odôvodnenia), alebo ide o náhradu škody zo služobného pomeru (bod 31. 32 odôvodnenia). S ohľadom na poučenie súdu má za to, že prvoinštančný súd žalobu zamietol

z dôvodu, že mal uplatniť nárok na náhradu škody podľa zákona 346/2005 Z.z., resp. podľa Zákonníka práce. S týmto právnym názorom však nesúhlasí, považuje ho za nesprávny a trvá na tom, že je daná zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., pretože mu vznikla škoda v dôsledku a v príčinnej súvislosti nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci. Je pritom prekvapivé, že deväť rokov po podaní žaloby, kedy už vec bola prejednaná aj na Krajskom súde v Bratislave, zrazu prvoinštančný súd zaujme názor, že nie je splnená základná podmienka pre konania, a to vecná pasívna legitímácia a že vec treba posúdiť podľa úplne iného právneho predpisu. Krajský súd v Bratislave v odvolacom konaní v uznesení 8Co/368/2016 - 331 zo dňa 28.09.2017 uviedol, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať a vytkol chyby, ktorých sa prvoinštančný súd pri rozhodovaní vo veci dopustil. Krajský súd v odvolacom konaní sp. zn. 8Co/368/2016 vec preskúmal a nezistil, že by nebola daná pasívna legitímácia žalovaného a nevyslovil taký právny záver, že na vec sa vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce. Krajský súd preto ani neurobil výzvu podľa § 382 C.s.p. V tomto smere teda prvoinštančný súd nepostupoval podľa § 391 ods. 2 C.s.p., nerešpektoval právny názor Krajského súdu v Bratislave, aj keď rozsudok zdôvodňuje aj uznesením KS Bratislava 8Co/368/2016, v ktorom však niet ani náznaku o tom, že by bola spochybnená pasívna legitímácia žalovaného a tiež niet ani zmienky o tom, že vec je potrebné posudzovať podľa iného právneho predpisu. Zdôraznil, že je tu daná zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., pretože mu vznikla škoda v dôsledku nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, a preto nemal v úmysle, a ani nepodal žalobu proti Ministerstvu obrany z titulu náhrady škody podľa zákona 346/2005 Z.z., resp. Zákonníka práce. Poukázal na to, že sám požiadal o vykonanie bezpečnostnej previerky a je nesporné, že Vojské spravodajstvo Vojská spravodajská služba, vydala dňa 10.04.2008 Rozhodnutie č.p.: VSS-580/2008, podľa ktorého ho nemožno považovať za bezpečnostné spoľahlivú osobu, a teda nespĺňa predpoklad na vznik oprávnenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami. Z výroku rozhodnutia je jasné a zrozumiteľné, že Vojské spravodajstvo. Vojská spravodajská služba rozhodovala o jeho právom chránených záujmoch, teda o tom, či spĺňa alebo nespĺňa predpoklady na vznik oprávnenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami. Vojské spravodajstvo v konaní podľa § 18 ods. 2 zákona 215/2004 Z.z. vystupovalo v pozícii vykonávateľa zvrchovanej štátnej moci, ktorá patrí do jeho pôsobnosti. Prvoinštančný súd však pri posudzovaní čo je výkon verejnej moci nevychádzal zo zákona ani v rozsudku necituje predpis, ktorý výkon verejnej moci upravuje. Čo je výkonom verejnej moci na účely zákona 514/2003 Z.z. vymedzuje § 2 zákona 514/2003 Z.z. Je nesporné, že Vojské spravodajstvo rozhodovalo o tom, či spĺňa alebo nespĺňa predpoklady na vznik oprávnenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami, teda rozhodovalo o jeho právom chránenom záujme a v konaní podľa § 18 zákona č. 215/2004 Z.z. nebol pri rozhodovaní v rovnoprávnom postavení s Vojským spravodajstvom, s ktorým ani nebol v služobnom pomere. Poukázal tiež na to, že podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. na Ministerstvo obrany. Ministerstvo obrany nárok na náhradu škody uznalo, ale len za obdobie od 17.04.2008 do 30.04.2008. Teda žalovaný čo do základu náhradu škody podľa zákona 514/2003 Z.z. jeho nárok uznal, nakoľko rozhodnutie vojského spravodajstva Y. - XXX/XXXX B. G. XX.XX.XXXX bolo preskúmateľné Najvyšším súdom SR a NS SR predmetné rozhodnutie aj preskúmal a dospel k záveru, že rozhodnutie je nezákonné. Je nepochybné, že žalovaný konal vo vzťahu k žalobcovi pri rozhodovaní o tom, či spĺňa predpoklady na vznik oprávnenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami ako orgán, ktorý vykonáva verejnú moc. Keby to tak nebolo, jeho rozhodnutie VSS - 580/2008 by nemohlo byť preskúmateľné Najvyšším súdom SR podľa vtedy platného § 250 g ods. 1 O.s.p. Názor prvoinštančného súdu, že vec je potrebné posúdiť podľa zákona č. 346/2005 Z.z., preto nemá oporu v skutkovom ani v právnom stave veci, nakoľko škoda mu vznikla v dôsledku toho, že na podklade nezákonného rozhodnutia Vojského spravodajstva bol odvolaný z funkcie vojského pridelenca v L. C. P., pretože nemal oprávnenie na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami. Keďže nespĺňal tento základný predpoklad pre výkon funkcie, bol z tejto funkcie odvolaný a neskôr sa preukázalo, že rozhodnutie o tom, že nespĺňa predpoklad na vznik oprávnenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami, bolo nezákonné. Preto navrhol, aby odvolací súd vec prejednal, doplnil dokazovanie a podanej žalobe vyhovel.

8. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Za nepodloženú označil námietku žalobcu v odvolaní o nerešpektovaní právneho názoru Krajského súdu v Bratislave súdom prvej inštancie a námietku prekvapivosti napadnutého rozsudku, nakoľko zrušenie pôvodného rozsudku neznamená, že súd prvej inštancie je oprávnený v ďalšom konaní po vrátení veci posudzovať spor už len z hľadiska dôvodov, ktoré boli predmetom odvolacieho konania, naopak,

vec sa nanovo otvára v celom spektre skutkových a právnych otázok prichádzajúcich do úvahy a súd prvej inštancie preto v posudzovanom prípade nepochybil ani v tom, keď v novom rozhodnutí vo veci posudzoval aj iné otázky, ako tie, ktoré boli predmetom predchádzajúceho odvolacieho konania vedúceho k zrušeniu predchádzajúceho rozhodnutia a vráteniu veci na ďalšie konanie. Na podporu svojej argumentácie odkázal v tejto súvislosti na právne závery vyslovené v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/106/2019-578 z 30. apríla 2020. Nestotožnil sa ani s argumentáciou žalobcu, ktorý splnenie predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z.z. vyvodzuje z toho, že Vojenské spravodajstvo rozhodovalo o tom, či spĺňa, alebo nespĺňa predpoklady na vznik oprávnenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami, teda rozhodovalo o jeho právom chránenom záujme. Vojenské spravodajstvo ako zložka Ministerstva obrany SR je totiž oprávnené vykonávať bezpečnostné previerky len vtedy, ak navrhovaná osoba je vo vzťahu k Vojenskému spravodajstvu jeho príslušníkom, zamestnancom alebo uchádzačom o prijatie do pracovnoprávneho vzťahu alebo obdobného pracovného vzťahu vrátane služobného pomeru, pričom pri skúmaní, či orgán verejnej moci (v tomto prípade Vojenské spravodajstvo ako zložka Ministerstva obrany SR) v tom-ktorom prípade vykonáva verejnú moc, je významné tiež to, či tzv. vrchnostensky koná vo verejnej sfére a s verejnými dôsledkami (teda "navonok"), vo vzťahu k ("iným") subjektom, ktoré sa nachádzajú mimo samotný orgán verejnej moci, resp. mimo sústavu tvoriacu tento orgán. Vojenské spravodajstvo však nedisponuje právomocou vykonávať bezpečnostnú previerku mimo rámca tohto orgánu, teda navonok voči iným fyzickým alebo právnickým osobám, ktoré nie sú vymedzené v § 18 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 215/2004 Z.z., a preto nie je možné prisvedčiť právnomu názoru žalobcu, že Vojenské spravodajstvo pri vykonávaní bezpečnostnej previerky konalo ako orgán verejnej moci pri výkone verejnej moci. Na podporu uvedených záverov, teda že pri vydávaní rozhodnutia Vojenského spravodajstva - Vojenskej spravodajskej služby č. Y.-XXX/XXXX B. XX. C. XXXX nekonal ako orgán verejnej moci pri výkone verejnej moci, čo je jednou z podmienok uplatnenia si nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale vystupoval v pozícii zamestnávateľa (zložky zamestnávateľa), ktorý si svoje právomoci (ako ich menuje žalobca) môže uplatňovať len voči svojmu zamestnancovi, poukázal na viaceré súdne rozhodnutia, ktorými už bolo v obdobných veciach rozhodnuté, a to v prvom rade na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo/78/2018, 3 Cdo/79/2018 z 28. marca 2019, ktorého závery citoval, avšak tiež rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7 Cpr/2/2012 z 10. júla 2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12 CoPr/8/2013 z 24. septembra 2015 a uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS/248/2016 z 20. apríla 2016, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 182/2011 z 28. marca 2012, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/128/2010 z 29. septembra 2011, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/80/2017 zo 14. júna 2017, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 133/2011-14 z 13. apríla 2011, rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 44C/586/2015-123 z 5. októbra 2016, rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 10Cpr/6/2012-210 zo 7. februára 2017, rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 19Cpr/6/2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave rozsudkom sp. zn. 9CoPr/10/2018-474 z 11. júna 2020, ktoré zhodne potvrdzujú správnosť právnych záverov, z ktorých vychádzal súd prvej inštancie. Napokon uviedol, že aj v prípade, ak by sa odvolací súd nestotožnil s vyššie uvedenou argumentáciou a s názorom súdu prvej inštancie ohľadne nemožnosti uplatnenia nároku na náhradu škody žalobcom v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., napadnutý rozsudok je v zamietajúcom výroku vecne správny, nakoľko pokiaľ podľa tvrdenia žalobcu je príčinou vzniku škody rozhodnutie Vojenského spravodajstva - Vojenskej spravodajskej služby č. Y.-XXX/XXXX B. XX. C. XXXX, podľa ktorého žalobcu nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivú osobu, pretože vedome spolupracoval so zločkami bývalej Štátnej bezpečnosti (Vojenskej kontrarozvedky) a následkom má byť ušlý zisk, teda služobný plat žalobcu vo výške zodpovedajúcej platu vyslaného vojenského pridelenca, už len z logického pohľadu je zřejmé, že žalobcovi nevznikla uvedená škoda v súvislosti s rozhodnutím Vojenského spravodajstva - Vojenskej spravodajskej služby č. Y.-XXX/XXXX B. XX. C. XXXX. Vydanie predmetného rozhodnutia totiž ešte neznamenalo, že žalobcovi od tohto momentu prestal byť vyplácaný služobný plat. Ten mu prestal byť vyplácaný až potom, ako došlo ku skončeniu jeho služobného pomeru, pričom k tomu došlo na základe jeho vlastnej žiadosti. Ak by žalobca nebol zo služobného pomeru prepustený na základe vlastnej žiadosti, bol by naďalej poberal služobný plat, pretože personálnym rozkazom riaditeľa Vojenskej spravodajskej služby Ministerstva obrany SR č. Y.-XXX B. XX. C. XXXX bol síce odvolaný z funkcie vojenského pridelenca Úradu vojenského pridelenca Slovenskej republiky v L. C. P., ale zároveň bol zaradený do zálohy pre prechodne nezaradených profesionálnych vojakov s miestom výkonu štátnej služby Bratislava a patril mu taký služobný plat, aký mu prináležal na funkcii vojenského pridelenca. Poznamenal tiež v tejto súvislosti, že žalobca nemal zákonný nárok na jeho vyslanie a rovnako nemal ani zákonný nárok na dobu trvania vyslania počas

3 rokov, pričom jeho tvrdenie, že ako vojenský pridelenec mal zotrvať na zahraničnom pracovisku v časovom období od 1. septembra 2006 do 31. augusta 2009, nemá oporu v zákone č. 346/2005 Z.z., keď citovaný zákon ani iný zákon neobsahuje žiadne také ustanovenie, ktoré by určovalo konkrétne časové obdobie (v rozpätí od - do), na ktoré má byť profesionálny vojak vyslaný na plnenie úloh v zahraničí. V danom prípade bolo navyše ukončenie vyslania plne v kompetencii ministra obrany SR, pričom bolo na jeho vôli, kedy a v akom časovom období vyslanému profesionálnemu vojakovi vyslanie ukončí a to bez toho, aby bolo porušené ktorékoľvek jeho právo vyplývajúce mu zo zákona. Podané odvolanie žalobcu preto považoval za nedôvodné.

9. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach dôvodov podaného odvolania podľa § 380 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a podľa § 378 ods. 1 C.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. Žalobca sa v preskúmvanej veci podanou žalobou domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z., ktorú mu podľa jeho tvrdenia žalovaný spôsobil vydaním rozhodnutia Vojenského spravodajstva - Vojenskej spravodajskej služby č. Y.-XXX/XXXX B. G. XX.XX.XXXX, podľa ktorého bolo bezpečnostnou previerkou zistené, že osobu žalobcu nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivú osobu, pretože vedome spolupracoval so zložkami bývalej štátnej bezpečnosti (Vojenskej kontrarozvedky), a teda nesplňa predpoklad na vznik oprávnenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami podľa § 10 ods. 1 písm. g) 215/2004 Z.z., na základe čoho bol žalobca odvolaný z funkcie vojenského pridelenca.

11. Pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby bolo nevyhnutné v prvom rade posúdiť otázku, či v prípade vydania predmetného rozhodnutia Vojenského spravodajstva - Vojenskej spravodajskej služby č. Y.-XXX/XXXX B. G. XX.XX.XXXX, ktoré bolo neskôr zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu SR 5Sž 52/2008 zo dňa 28.04.2009, ktorého vydaním mala byť žalobcovi spôsobená škoda uplatnená podanou žalobou, išlo o výkon verejnej moci, ktorý zakladá zodpovednostný vzťah podľa zák. č. 514/2003 Z.z.

12. Odvolací súd sa týmto smere v celom rozsahu stotožnil so všetkými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku, a to najmä so záverom, že v danom prípade o takýto výkon verejnej moci nejde, a preto ani vydanie dotknutého rozhodnutia, ktorým mala byť žalobcovi spôsobená škoda v podobe ušlého zisku vzniknutého nevyplatením platu vo výške 112.101 eur za obdobie zotrvania ako vojenský pridelenec v období od 17.04.2008 do 31.08.2009, nezakladá nárok žalobcu proti žalovanému na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti správne považoval za dôležité, že v prípade daného rozhodnutia a naň nadväzujúcich rozhodnutí o ukončení služobného pomeru žalobcu príslušné orgány ministerstva obrany nevykonávali voči žalobcovi verejnú moc, a preto nezaložili nárok žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko v danom prípade Ministerstvo obrany Slovenskej republiky (minister obrany Slovenskej republiky) nevystupovalo v pozícii vykonávateľa zvrchovanej štátnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do jeho pôsobnosti podľa zákona č. 575/2001 Z.z., ale konalo v pozícii služobného úradu ("zamestnávateľa") podľa § 4 zákona č. 346/2005 Z.z. a žalobca vystupoval ako profesionálny vojak ("zamestnanec štátu") v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z.z., ktorý štátnu službu vykonáva v služobnom pomere, ktorý sa zakladá k štátu. Súd prvej inštancie pritom dostatočne vysvetlil myšlienkový základ jeho úvah, ktoré viedli k tomuto správne záveru, pričom opodstatnene v tomto smere na podporu správnosti prijatých záverov odkázal aj na rozhodnutia iných súdov (rozsudky Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co/182/2011, sp. zn. 6Co/80/2017, 9CoCpr/10/2018).

13. V tejto súvislosti však odvolací súd považuje za kľúčové najmä závery ustálenej súdnej praxe zhrnuté najmä v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 Cdo 78/2018, 3 Cdo 79/2018 z 28.03.2019 (uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 7/2019 pod č. R 71/2019), podľa ktorého: "Konanie policajtovho nadriadeného, v rámci ktorého posudzuje žiadosť policajta o náhradu výdavkov pri preložení na inú funkciu v zmysle § 113 zákona 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, nie je úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov." Podľa odvolacieho súdu je nevyhnutné citované rozhodnutie najvyššieho súdu aplikovať aj v preskúmvanej veci, keď pre účely posúdenia otázky, či ide o výkon verejnej moci, je povaha služobného

pomeru príslušníkov polície a príslušníkov armády, ako i povaha vydávaných rozhodnutí, ktoré sa týkajú existencie služobného pomeru, totožná.

14. Vychádzajúc z uvedeného je potom správny záver prvoinštančného súdu, že podanej žalobe nebolo možné vyhovieť, nakoľko neboli splnené predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z.z.; a nedôvodná je v tomto smere opačná argumentácia žalobcu v odvolaní.

15. Nedôvodne žalobca v odvolaní vytyka súdu prvej inštancie, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné zistiť, ktoré orgány voči nemu vykonávali verejnú moc, ani to, či žaloba bola zamietnutá z dôvodu, že na strane žalovaného mal byť iný subjekt (bod 30 odôvodnenia), alebo ide o náhradu škody zo služobného pomeru (bod 31, 32 odôvodnenia). Z obsahu odôvodnenia rozsudku totiž celkom zreteľne vyplýva, že podľa záverov súdu prvej inštancie (vôbec) nešlo o výkon verejnej moci a žaloba bola práve z tohto dôvodu zamietnutá, nakoľko realizácia výkonu verejnej moci pri vydaní rozhodnutia, ktorým mala byť spôsobená škoda, je nevyhnutnou podmienkou vzniku zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Pre posúdenie vzniku práva na náhradu škody je pritom v preskúmvanej veci významné iba to, či boli naplnené predpoklady stanovené zákonom č. 514/2003 Z.z., nie však už to, aké prípadné iné zodpovednostné nároky mohli žalobcovi (hypoteticky) vzniknúť, keďže iné nároky (ako to sám opakovane aj zdôraznil) žalobca v tomto spore neuplatnil a na základe žalobcom tvrdených rozhodujúcich skutočností, ktorými je súd viazaný, nebolo možné uplatnené nároky priznať ani na základe iných ustanovení právnych predpisov.

16. Rovnako žalobca neopodstatnene v odvolaní namieta, že je prekvapivé, že deväť rokov po podaní žaloby, kedy už vec bola prejednávaná aj na Krajskom súde v Bratislave, zrazu prvoinštančný súd zaujme názor, že nie je splnená základná podmienka pre konania, a to vecná pasívna legitímácia a že vec treba posúdiť podľa úplne iného právneho predpisu, a to za stavu, keď odvolací súd v odvolacom konaní sp. zn. 8Co/368/2016 vec preskúmal a nezistil, že by nebola daná pasívna legitímácia žalovaného a nevyslovil taký právny záver, že na vec sa vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, a preto prvoinštančný súd nepostupoval podľa § 391 ods. 2 C.s.p., nakoľko nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom uznesení. Žalobca totiž opomenul, že odvolací súd v zrušujúcom uznesení súdu prvej inštancie okrem iného vytkol tiež to, že sa nevyssporiadal s tým, že za nezákonné rozhodnutie nemožno bez ďalšieho považovať každé rozhodnutie orgánu štátu, ktoré bolo súdom zrušené; čo v konečnom dôsledku založilo povinnosť prvoinštančného súdu posúdiť aj otázku, či žalobcom označené rozhodnutie možno považovať za také nezákonné rozhodnutie, ako ho má z hľadiska vzniku zodpovednosti za výkon verejnej moci na mysli zákon č. 514/2003 Z.z. Naviac však treba v tejto súvislosti poukázať aj na to, že v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie bol odvolacím súdom zrušený uznesením vydaným dňa 28. 09.2017, pričom k definitívnemu ustáleniu rozhodovacej praxe najvyššieho súdu v danej kľúčovej otázke došlo až uverejnením rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 Cdo 78/2018, 3 Cdo 79/2018 z 28.03.2019 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 7/2019 pod č. R 71/2019, teda až po tom, ako bol v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vrátený na ďalšie konanie. To má za následok, že bez zreteľa na rozsah pochybení vytknutých odvolacím súdom súdu prvej inštancie v zrušujúcom uznesení bol prvoinštančný súd v súlade s čl. 2 ods. 2 C.s.p. povinný citovanú judikatúru náležite zohľadniť. Nemožno potom v tejto súvislosti prisvedčiť ani námietke žalobcu, že napadnutý rozsudok je v tomto kontexte prekvapivý. Okrem nevyhnutnosti zohľadnenia (novo)ustálenej judikatúry totiž treba mať na zreteli, že žalovaný absenciu znaku verejnoprávnosti žalobcom namietaných rozhodnutí, ktorými mu mala byť spôsobená škoda, v konaní riadne namietať a v tomto smere predniesol svoju argumentáciu, na ktorú žalobca mal možnosť reagovať, a aj reagoval, a preto je z doterajšieho priebehu celkom zrejmé, že nastolenie danej kľúčovej otázky nemôže byť z pohľadu žalobcu prekvapením; teda tu nemožno uvažovať ani o tom, že v tejto súvislosti došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, ako sa to snaží naznačiť.

17. Taktiež odvolací súd nepovažuje z hľadiska vecnej správnosti napadnutého rozsudku za dôvodnú námietku žalobcu, ktorý súdu prvej inštancie vytyka nesprávne poučenie strán sporu na pojednávaní konanom dňa 16.07.2020 podľa § 382 C.s.p. Z obsahu zápisnice o predmetnom pojednávaní síce vyplýva, že prvoinštančný súd pri poučení strán sporu odkazoval na ust. § 382 aplikovateľné iba v odvolacom konaní, avšak dôležitý je v tomto prípade vecný obsah poskytnutého poučenia. Z tohto hľadiska súd prvej inštancie nepochybil, keď strany poučil o tom, že, cit.: "bude skúmať pasívnu legitímáciu žalovaného v konaní s poukazom na ust. § 1 ods. 1 písm. a/, § 2 písm. a, b/, § 3 ods. 1

písm. a/, § 4 ods. 1 písm. c/, § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a ust. § 1 ods. 1, 2, 3 zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl SR", čím zabezpečil žalobcovi možnosť predvídať uvažovanie súdu a tým aj možnosť ponúknuť súdu (i protistrane) výklad a aplikáciu citovaných ustanovení v danej veci z hľadiska splnenia predpokladov pre vznik nároku uplatneného podanou žalobou v jeho prospech. Túto možnosť aj žalobca využil a je preto nepochybné, že v dôsledku nesprávneho odkazu na § 382 C.s.p. vzhľadom na náležitý obsah samotného poučenia nedošlo k porušeniu procesných práv žalobu, teda ani k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

18. Napokon, nedôvodne žalobca žiada v podanom odvolaní, aby odvolací súd vykonal dokazovanie, ktoré nevykonala súd prvej inštancie. Bez ohľadu na akékoľvek ďalšie okolnosti totiž vzhľadom na absenciu verejnoprávnej žalobcom namietaných rozhodnutí podanej žalobe nie je možné vyhovieť a za tohto stavu je potom vykonanie akéhokoľvek ďalšieho dokazovania nadbytočné a nehospodárne, ako to správne konštatoval aj súd prvej inštancie.

19. Súd prvej inštancie teda z dostatočne a správne ustáleného skutkového stavu veci vyvodil správny záver, že nie sú splnené predpoklady pre vyhovieť podanej žalobe vyplývajúce zo zák. č. 514/2003 Z.z., a preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým žalobu zamietol, ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1,2 C.s.p.).

20. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p., avšak úspešnému žalovanému túto náhradu nepriznal, keď mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).